Pregaria.cat

Entrada

Recordant la Montse

Per pregaria.cat el dl., 26/01/2009 - 09:00

Molts cops quan vaig amb metro per la línia 5, la blava, i sento que diuen que la propera estació és l'Hospital de Sant Pau et recordo, Montse; i faig memòria d'aquell estiu de ja fa alguns anys que en plena joventut ens vas deixar per sempre en aquesta vida.

La Montse era mestra. Notable educadora. Mantenia perfectament l'equilibri entre proximitat i disciplina. Els que varen ser els seus alumnes mai l'han oblidada. Els estimava. Coneixia les trifulgues de cadascun, i sabia comunicar el millor d'ella: la natura, l'amistat, els detalls i les ganes de viure.

Aquella càlida tarda de Juliol vaig trobar a l'hospital el seu marit profundament entristit. No hi havia remei. El càncer anava desgastant les darreres defenses. Havia perdut molt. Però els seu ulls eren els de sempre, amables i acollidors.

"Montse, els metges estan fent tot el possible. Tenen molta esperança de sortir-se'n; però no és segur. També és possible que no puguin". Em mira directament i em diu: "*Creus que em puc morir?". " Si, és possible".*

La Montse agafa el telèfon i truca al seu metge, que li confirma aquella possibilitat. Quan penja resta concentrada i mirant a l'Óscar, dolçament li diu: "*D'ara endavant viuré cada dia i prou".*

Fins el dia que ens va deixar era emocionant cada cop que la vèiem. S'anava acabant, amb pau, serenitat, amor i sentit de l'humor. Anava deixant tot el que tenia. S'acomiadava de tot i d'ella mateixa fins que va caure en una son misteriosa i suau, que va ser definitiva. El seu rostre somreia, com si al final, havent fet el comiat de tot el viscut i de tot el que era, mirava uns altres ulls que li obrien el camí misteriós de l'Amor.

Has conegut, amic lector, alguna persona que hagi acceptat el traspàs com la Montse? Va bé fer-ne record. Hem d'estar tan agraïts als testimonis de vida plena que s'han creuat en el nostre camí !

Per què la por? En Jesús viu, en Ell els retrobes. I precisament seran els seus ulls els que plens de llum i de vida t'acolliran quan ho hagis de deixar tot, i a tu mateix, definitivament.

Un any més sense tu, Montse. Un any més amb tu. Gràcies.

(Dedicat a la Montse Cabré).